

DIN AMINTIRILE DESCENDENȚILOR FAMILIEI NEAMȚU

Alexandru Missirliu

Neamul Ioanei

Mama Anița, zisă Smeoaica, era de la Urechești, sat în care avusese și avere. După ea a rămas pământ arabil, pădure, pruni și o casă care a fost adusă la Iași și moștenită de Luță, bunicul lui Sebastian.

Se spune că Smeoaica, fusese gazdă de haiduci, umbla cu haină lungă albă-legată cu crucea peste haină. La brâu, în curea purta pistoale ca bărbații și umbla călare; așa și-o amintea Mama Preoteasa.

Ea nu voia să-și dea pe fiica ei Ioana, după Gheorghe Neamțu, fiindcă acesta era sărac. El povestește că nu avusese de sufletul lui, decât o iapă atunci când se căsătorise.

Dar Ioana așteptă pe Gheorghe până când el se întoarse din armată, 7 ani. Atunci fugi cu el și se căsătoriră, ea fiind în vârstă de 26 de ani. De aceea n-a vorbit maică-sa cu ea multă vreme.

Ioana avu patru copii: pe Tudor zis Luță pe Constantin, zis Bădin, pe Constantin zis Soșoi și pe Ioana, mama Preoteasa.

Muri în anul 1873, când fiul ei mai mic era în vârstă numai de 6 ani.

Despre moartea Ioanei sunt două versiuni: 1/ Se spune că s-ar fi prăpădit de inimă rea, în urma incendiului casei pe care de abia o

făcuseră (versiunea C. Neamțu) 2/ Ioana zăcuse de tifos și de abia vindecată a cununat un fin, la nunta căruia, mâncând de toate, o întoarse boala, și la o săptămână muri (versiunea dascălului Popescu).

Smeoaica a mai avut o fiică, măritată la Cârbești, urmașei acesteia i se spunea mătușa Ciolocoanea. Vară primară cu Mama Preoteasa, seamănă cu ea, deși era mai oacheasă. Preoteasa îi zice „nepoată” pentru că îi moșise copiii. Preoteasa o chema pe Ciolocoanea de-i spăla rufele, aceasta dovedindu-se drept o dovadă de încredere, o cinste.

Tot nepoata Ciolocoanea aducea la Paști roibă (o rădăcină pe care ea o numea rodul pământului), cu care se roșeau ouăle. În sat se încondeiau ouă. Toate femeile aduceau ouăle încondeiate la biserică în ziua de Paști.

Nepoata Ciolocoanea țesea și alegea fir frumos. De ea erau țesute fețele de masă în dungi de-a lungul și de-a latul cu câte un bobocel în mijloc; cele pe care se mânca la muica și mai târziu la Preoteasa.

O altă fiică a Smeoaicei – Anica - fusese măritată tot la Cârbești, cu unul de-î chema Teoltea – fiul Anicăi; Tănase Teoltea și sora lui Lița erau veri cu Preoteasa. Tănase Teoltea, avea un ginere, pe Dumitru de-î zicea Dumitru al lui Tănase Abagiul, care era finul lui Gheorghe Neamțu. Era croitor bun de haine țărănești.

Mătușa Lița rămăsese văduvă, fără copii. Ea care îl răsfățase pe Constantin Neamțu când era mic, îl poreclise Șoșoi (adică iepuraș). Constantin Neamțu a plătit mătușei Lița pensie cât a trăit. (Filoreta)

Neamul lui Gheorghe

Primul cunoscut din neamul lui este Trașcă. El venise din Ardeal (Brașov sau Făgăraș) să cumpere vite, ocupându-se cu negustoria. A murit la Iași; fiul lui Nicola a rămas orfan în sat. Copiii îl porecliseră pe Nicola, Neamțu și Neamțu i-a rămas numele.

Nicola a fost ispravnicul moșiei boierului Măldărescu.

Nicola avu trei copii pe: 1/Dumitru; 2/Gheorghe; 3/ Anița.

Gheorghe Neamțu (născut în 1830 – moare în 1902) face armata

la Cavalerie; timp de 7 ani, fiind călăraș cu schimbul. La parte la războiul din 1856 și este distins de țarul Rusiei cu un inel și o decorație, după urma căreia a căpătat o mică pensie, cât a trăit. Măgulit de acest lucru, Gh. Neamțu, îmbrăcat cu deosebită grijă, se ducea la oraș o dată pe lună, de-și ridica pensia. Afirma însă că pensia îi era doar „de pâine și de sare”!

Se căsătorește întâia oară cu Ioana fata Smeoaicei și are patru copii: 1/Tudor zis Luță; 2/Constantin zis Bădin; 3/Constantin zis Șoșoi 4/Ioana.

Gheorghe Neamțu a ținut în arendă la Iași fosta moșie a lui Măldărescu de 600 de pogoane, cumpărată de Ploieșteanu. Boierul Măldărescu zidise biserica de lemn din cimitir de la Iași.

La Tâlvești și Urechești, Gheorghe Neamțu mai arendase moșia D-nei Cornea și a fratelui ei Sever Pleniceanu.

Gheorghe Neamțu avea vie la Chiciora, în satul Urechești și la Văcarea, cătun care ține de Dănești. La Urechești mai avea pământ de pruni lângă Piciu Lăutaru (toți ai acestuia fuseseră lăutari din tată-n fiu).

Pe când Gheorghe Neamțu fusese călăraș se spunea c-ar fi găsit aur. Ducându-se la râu să-și spele calul, el zărise o cracă de salcie aplecată peste apă, care părea trasă în jos de ceva greu. El trase de cracă și scoase la mal o căldare plină cu galbeni. Banii i-a ascuns într-o butie, în pivnița casei lui. Vestea s-a dus însă și l-au călcat hoții. Povestea dada Paraschiva a lui Albu, crescută de Gheorghe Neamțu, că hoții nu putuseră pătrunde în casă, deoarece ușile erau închise pe dinăuntru cu „droburi de lemn”.

De atunci, bogată fiind, Ioana, soția lui Gheorghe Neamțu, avea ambiție să-și mărite fata după Bădică Danieleescu – cel mai avut om al orașului. Gheorghe Neamțu își făcuse casă nouă. Într-o noapte casa luă foc și arse până la pământ, de abia dacă scăpară ai lui cu viață. Aurul ascuns se topi în pivniță. Topit, îl duse la Săftoiu și la Iunian bătrânul, care-l păcăli pe Gheorghe Neamțu și-i dădură numai 2.000 lei. Aurul fusese cu blestem. Ioana muri de inimă rea.

La șase săptămâni după moartea loanei, Gheorghe Neamțu se recăsătorii cu „Muica”, (Maria lui Ieșeanu, zis Piroi, vecin de casă cu Gheorghe Neamțu).

„Muica” era cu 20 de ani mai tânără decât „Taica”. Orfană de mamă, frumoasă, fusese crescută de loana, care gândea s-o dea după fiul ei mai mare Luță. Dar „Muica” se măritase cu Smântânescu, de la Romanești, om cu stare, cu care avea și doi copii de vârsta Preotesei. Smântânescu muri și orfanii lui trăiră un timp la Gheorghe Neamțu, după căsătoria „Muichii” cu acesta.

Ea îi ținea la bucătărie să nu-l supere pe „Taica”. Au murit fiind încă mici.

„Muica” sau „Maica Maria” cum îi spunea Constantin Neamțu era foarte frumoasă, avea ochii albaștri.

Constantin Neamțu, copilandru, când ierna, se ducea cu ea pe la nunți, la hanuri și auzea cum se mirau oamenii de frumusețea ei. El se fălea cu soția tatălui său.

(AMINTIRI C.N)

Cu „Taica”, „Muica” n-a făcut copii. Când el al murit la 1902, avea 73 de ani, „Muica” avea 53 și a trăit văduvă până la 1914.

Fratele „Muichii” - Ștefan Ieșeanu zis Surdu – era om nevoiaș, dar foarte drag „Muichii”. Locuia în dosul casei lui Gheorghe Neamțu.

Copiii lui Gheorghe Neamțu

Tudor zis Luță – născut 1858, a fost însurat cu Lina Stolojanca. El moștenise casa bunicii sale – Smeoaica – în sat la Iași. Era înalt și bălai – cel mai frumos din tot neamul. Lina era și ea frumoasă, albă (blondă). Mama Preoteasă povestea ca din basm de nunta de la Stolojani. Înaintașii nunții, 150 de călăreți, veniseră dinspre munte întovărășind mireasa. La socrii la masă, la Stolojani, fiecare om avusese tacâmul său, fiecare sticla lui de vin.

Într-o zi Luță umblă să-l împuște pe tatăl său pe fereastră, că-l bătuse însurat fiind.

Luță era prieten cu boierul Moangă, proprietar de pe la munte, de

la Curtișoara probabil. El stăpânea în Târgul -Jiului, casa care mai târziu a fost a lui Titi Bălănescu (Fetița Mongescu, nepoata lui și soția lui Alexandru Tătărăscu, povestea că ea copilărise la Culă la Curtișoara). Boier Moangă și tovarășii lui se întâlneau la Iași, la Luță. Aici puneau ei la cale lovituri împotriva Grecilor, a dușmanilor țării. Apoi plecau călări prin codrii, cu merinde. Așa a răcit Luță și a zăcut de congestie, murind la vârsta de 27 de ani.

Văduva lui Luță, Lina Stolojanca s-a măritat cu un om de la Brădet. Nunta i-a făcut-o Gheorghe Neamțu.

Ghiță era copilul lui Luță. Înalt de 1,96 m făcuse armata în Garda Călăre. Întors de la armată, se însurase cu Năstăsia lui Năstase. Era primar în sat. Călărea numai în bustru și avea un cal, de-i zicea Corbu, care îngenunchia să încalece pe el.

Într-un an Ghiță, se duse la Sfânta Marie, la hram la Bălești; nu jucă-nainte decât trei hori și se întoarse acasă. Aici, ardea casa Preotesei Ioana – Mătușa lui – și ea se jelea. Avusese o presimțire de se întorsese de la hram.

A murit la 23 de ani; se pare că de tifos. Mort, l-au scăldat Bălășoiu și cu Rasoveanu, unul îi era fin iar celălalt, Gheorghe (zis Rasoveanu după soție) era fiul mai mare al lui Dumitru Neamțu. Oamenii aceștia, spuneau că bietul Ghiță n-avea loc pe trupul lui fără de bubă.

Gheorghe Neamțu, îi cumpărase o casă atunci când îl însurase. Adusese casa de la Telești, cu 50 de care venite din sat de la Iași. Bălășoiu, tatăl Stancăi, însemnase casa pe bârne ca să știe cum s-o facă la loc. „Ăl” de zidise această casă pentru el, fusese un om „bețiu”, care nici nu apucase să locuiască în ea pân-o vinde. Nevastă-sa de necaz că pierduse casa, când cei ce o cumpăraseră și urmau să o ridice terminară masa, a dat cu lăturile după casă zicând: „lături să stea în ea, da oameni nu!” – blestemul acesta îl ajunsese pe bietul Ghiță.

(Amintire Stanca)

Văduva lui Ghiță, Năstăsia lui Năstase, se recăsătorii cu Grigore

Bogdan zis Bădescu.

Pe fiul ei și al lui Ghiță – Sevastian - l-a crescut Gheorghe Neamțu.

Constantin, zis Bădin, - născut la 1860, este fiul al doilea al lui Gheorghe Neamțu. A urmat Școala Normală la Râmnicu-Vâlcea. De aici, a fugit la Argeș, luându-și numele de Cezianu. A fost învățător în sat la Iași. (Pe clopotul Bisericii de zid din sat, se află inscripția: „CUMPĂRAT DE GHEORGHE NEAMȚU ȘI DE CONSTANTIN CEZIANU”).

Bădin, a ținut pe Ioana, fata lui Cătănoiu zis Cocoș, care a fost mama lui C.C. Neamțu.

Cocoș de la Romanești, era om cu stare, dar calic.

El și-a făcut, trăind, pomană mare, de frică să nu-l lase copiii după moarte fără pomană. Fiul lui, Simion Cătănoiu, are urmași intelectuali, stabiliți în București.

„Neica” (C.C.N) era „întreg” bunicul lui, Cocoș.

Ioana muri la trei zile după naștere și nevasta lui Mihai Mârșu având o fată de seama lui Costică, l-a luat pe Costică și l-a crescut cu fata ei. Costică a crescut deci cu fata lui Mârșu „la conac”, peste Jii; la vite în zăvoi (conac – căsuță la pășune).

Nurhai după moartea lui Bădin a luat Gheorghe Neamțu copilul de l-a crescut și pe el, după cum a crescut 12 copii din sat.

Bădin, văduv s-a reînsurat cu Maria Costescu.

Fiica lor este Lenuța, măritată cu Vasile Pîinișoară de la Curtișoara.

Pe văduva lui Bădin, Maria Costescu, Gheorghe Neamțu o mărită cu Alexandru Merfu din Brătuia.

Se spune că-ntr-un timp Bădin înnebunise și că l-au jucat călușarii. Pe când îl țineau doi oameni (unul de mijloc și unul de genunchi) călușarii l-au bătut la tălpi cu 4 fușteie. S-ă vindecat – dar la vreo patru ani de atunci, a murit.

Constantin Neamțu, fiul al treilea, născut la 1867, rămâne orfan de mamă la 6 ani. Face Școala primară la Târgu -Jiu, locuind la gazdă. Școala de Comerț o face la Craiova, locuind la pensionul Malion, unde

medita internii, pentru a-și plăti întreținerea. Îl aducea toamna tatăl lui, cu carul cu boi de la Gorj până-n Craiova, la școală. Trecea cu multă grijă prin locul zis Valea-Rea, prăpăstioasă și păduroasă, bântuită de tâlhari. Pensionul Malion se găsea în casele de mai târziu ale Contelui Talievici, cumpărate în 1918 de C. Neamțu de la fata acestuia, Constanța Argetoianu.

Terminând Școala de Comerț el se duse la București, unde luă parte la un concurs de bursă de studii, bursa Năsturel. Reușind la concurs, plecă la Anvers, unde rămase doi ani și absolvi Academia de Comerț.

Întors în țară, se stabili la Craiova, unde ocupă o catedră la Școala Superioară de Comerț și postul de casier al Băncii Naționale.

Frații lui Gheorghe Neamțu.

Gheorghe Neamțu, fiul lui Nicolae, avusese o soră pe *Anița*, care fusese căsătorită cu Butan (zis Dumitru Gemăntacu) la Uricești. Neavînd copii, ei se despărțiseră, Anița plecând la Cartiu, unde ea crescuseră copiii lui Enache Cartianu. Apoi trecu la tatăl lui Titi Bălănescu – Ivănoiu.

Bătrână, Anița se întoarse în satul ei și muri la Gheorghe Neamțu acasă.

Frate mai mare al lor era *Dumitru Neamțu*, care a trăit 105 ani. Alb ca laptele de curat, purta plete și era frumos. Copiilor care se legau de el, bătrânul le spunea în glumă: „Râdeți voi de mine că-s bătrân; da-s mai multe piei de miei, decât de oi bătrâne!”

Soția lui se numea Bălașa.

Fiii lui au fost: 1/Gheorghe zis Rasoveanu (după soția lui Maria Rasoveanu); 2/Dumitru, zis Mitu căsătorit cu Ilinca lui Chera din Cârbești; 3/Durlă, zis Chelement căsătorit mai întâi cu Smaranda cu care avu pe Meilă (Mihail). Durlă căsătorit a doua oară cu Maria Bădoaica din Cârbești, cu care avu trei copii: pe Maria, pe Stină și pe Horia (telefonist). Horia era căsătorit cu Polina și a avut 3 fete nu le-a trăit decât una, Vica.

Nepoții de frate ai lui Gheorghe Neamțu

Durlă, se spune despre el că era foarte priceput: „fură oaia

noaptea și până la ziua o frige și o și mănâncă”.

Fiul lui, Mihai – zis Meilă - era deștept, sprinten la minte și la vorbă. Când Ion Nicodin, avocat avea nevoie să jure cineva într-un proces, pe Meilă îl puneă martor: Las-pe mine spunea el „că toți mă cred”. Era într-adevăr așa de ager și deștept, că în declarații, nu-l încurca nimeni.

Horia era și deștept și cinstit. El ajunsese funcționar. Era telefonist la Prefectură. Nevasta lui era frumoasă, dar ofticoasă. Nu le-a trăit decât o fată, Vica.

Neamul Negreștilor (Lucica Georgescu)

Ginerele lui Gh. Neamțu – preotul Vasile Negrescu din Bălănești. La Budieni este o biserică zidită de socrul Preotesei, Negrescu Niculae din Bălănești care fusese sub-prefect și purtase haine boierești. Atât el cât și bunica Dumitra, sunt zugrăviți în hainele acestea, în biserică. Lângă ei sunt zugrăviți copii Popa Vasile și fratele său Constantin.

Bătrânii donaseră o moșie spre întreținerea bisericii. Mai târziu ei sărăciseră – mama Dumitra trăind până la 96 ani, se îmbracă în urmă țarancă, cu cârpă albă – „Cum le uită omul toate! – spunea ea la bătrânețe – Cum am fost și ce-am ajuns!”

Mitu Negrescu, fiul lui Constantin, nepotul popii – este azi directorul Liceului din Curtea de Argeș.

Slugile

„Taica”, nu mânca din mâinile bucătăreselor ce le avea la cârciumă. Acestea erau unguroaice, ardelence sau nemțoaice și el le ținea de spurcate. Mânca doar pui, curcan sau purcel fript în frigare de el, de *Moș Gheorghe al lui Petrache*.

Moș Gheorghe a fost 28 de ani vizitiu la “Taica”. El spăla trăsura și îngrijea de cei șase cai pe care i-a ținut Taica la grajd, cât a trăit.

(„O bătrână”), “Muica” era mai iute din fire. “Taica” era iertător.

Baba Briceaga era rudă cu popa N. Negrescu - crescuse copii de la Bălănești; a servit la popa până a murit.

Ion ăl mic a fost servitor la Gheorghe Neamțu – el cânta frumos din fluier în fiecare sâmbătă. “Taica” i-a făcut casă și i-a dat pământ.

Finul Dinu –era finul “Muichii” – în armată fusese bucătar – de aceea rămăsese bucătarul satului la praznice – a gătit și la băi la Săcel, în acei cinci ani cât “Taica” a ținut băile în arendă. Era foarte bun și blând. Era unchiul lui Costăin Dobroiu.

“Taica” a luat băile Săcel în arendă de la Sadoveni, în tovărășie cu Pleșoianu, cumnatul lor. Dar Pleșoianu era cartofor. El mânca în cărți mai mult decât partea lui din venitul băilor, astfel că “Taica” a rămas curând singur arendaș, până în anul 1902, când a murit. Avea atunci 73 de ani, dar se ținea bine – era tot voinic, frumos și purta bine. Se plângea doar că de la un timp, nu se mai poate scula cu noaptea-n cap, cum îi fusese obiceiul toată viața. Gheorghe Neamțu era de o curățenie exemplară, ca și fratele lui Dumitru;

Portul – “Taica”.

Gheorghe N. schimbă peșchirul de la brâu și ciorapii, în fiecare zi. Se purta cu nădragi albi de dimie, cu găitan, cusuți la meșter, în Târgu Jiu.

Negustorul ceruse pe mama Preoteasa, dar “Taica” i-a zis: „Nu dau eu fata după abagiu”.

Pe sub nădragi purta ismené. Numai noaptea sau dimineața îl vedeai în ismene; altfel tot în nădragi. Purta cămăși de bumbac cusute de “Muica”; ea punea oala de croia gâtul: le lucra cu platcă. Erau simple de tot, fără râuri nici șabace – așa purtau toți cei de vârsta lui. De toate zilele, aveau bentițe la mâneci; – de zile mari, mânecile slobode. Gulerul era drept, cu chiotori. Singurele podoabe ale cămășilor bărbățești erau cheițele „pe su-ac” și „crețurile”. Purta căciulă moțată sau pălărie de paie lucrată în sat. În picioare purta ciorapi albi de lână, împlețiți de “Muica” cu cârlig gros de os; se începeau a împleti de la vârf. La pantofi și la ghete spunea „iminei”. Iarna purta cisme lungi – aduse de negustori de la Sibii. Mintanul lui era drept, de lungimea unui sacou; avea un singur chenar de găitan negru, căci Taica nu putea suferi înfloriturile schilerești. La drum nu pleca fără epingea de dimie cafenie, cusută cu găitan cafeniu împletit cu alb. Epingeaua n-avea mâneci; venea cam ca o pelerină de

scotea mâinile pe deschizături. Avea glugă mare, pe care la vreme rea, o dădea peste cap. Taica n-a purtat giubea.

(Amintiri Filoreta)

"Muica"

„Când eram eu mică, „Muica” se purta cu părul împletit în două cozi, legate la spate, la ceafă. Erau petrecute de formau ca un fel de opt culcat. Mai sus de concii, se purta fes, ca cele turcești, și se lega deasupra cu o basma de mătase. Nu se vedea fesul deloc, doar basmaua pe sub cârpă. Eu după ce m-am dus la București la școală m-am ținut de dânsa de și-a lăsat fesul.

Scrisori

Pe când unchiul era la studii, la Anvers, el scria către „Taica”: „Ai dat prea multă arendă 6.000 lei, caută dacă poți și mai trage o mie”.

Atunci când unchiul era plecat la București pentru examenul de bursă – „Taica”, îngrijorat, - îi scria: „Să nu pui la inimă tot – Să nu te îmbolnăvești, - Că eu am bani să te țin acolo unde tu vrei să te duci!”.

„După ce murise bietul „Taica”, eu găseam prin casă scrisori și le citeam „Muichii””.

(Amintiri Filoreta)

Firea lui Gheorghe Neamțu

Într-un an, „Taica” a avut o criză de ficat cu dureri grozave. S-a dus la București și s-a căutat. Doctorii i-au prescris regim – și să nu mai bea. De atunci n-a mai pus băutură-n gură. Avea mare tărie de caracter.

De când cu boala aceea, și-a luat el praznic la Cârstov (legământ).

Pe Filoreta a crescut-o Taica – o ținea de fata lui și ea locuia la el, dormind cu Muica.

Într-un an de Cârstov, „Taica” dădu Veronicăi, de pomană, un cal mic. Filoreta geloasă pe sora ei, tăcea, posomorâtă. „Taica” o mângâia spunându-i: „Da bine tată, n-ai tu toți caii de la grajd?”. La moartea lui, Filoreta avea 13 ani, Lucica 8.

La nunta lui Costică Schileru.

Am mers cu trăsura până la Bâlteni – eu stând între “Taica” și “Muica”.

Luasem cu noi 2 curcani, 1 damigeană de vin și una de țuică de câte 20 litri fiecare și 5-6 azimi de pâine. De la Bâlteni am luat cu noi pe ginere și am pornit-o la Sărdănești la socrii mici. Aici sub un umbrar mare, stau la masă numai fruntași îmbrăcați frumos, nevestele lor numai sălbi de galbeni, pe piept. Era și lume de la oraș. “Taica” ne îndemna să le dăm lor de mâncare, că sunt „nemâncați de la oraș”, iar el n-a mâncat nimic și nu ne-a lăsat nici pe noi să mâncăm. Am plecat flămânzi acasă. Avea dispreț mare pentru cei îmbrăcați în țoale – orășenii.

“Taica” primea musafiri. Îi plăcea lumea bună. Lui Titu Frumușeanu îi zicea boier Titu. Primea pe Dobruneanu, cumnat cu Titu, pe Săftoiu, pe Săvoi. Îi primea bine, îi ospăta. Dar la oră fixă îi și pornea.

Avea grajdul peste drum de casă – trei perechi de cai – trăsură cu cauciucuri, - „gata caii?” striga el – și-i pornea. Lui “Taica”-l bătrân i se furase o pereche de boi – era unu, Cusu, părtaș la hoție. Mogoe, finul nostru, era porcar la noi; - el a auzit clopotul boilor și a vestit pe taica – Cum primar în sat era totdeauna omul lui, hoții au fost prinși, iar “Taica” le-a luat boii și le-a dat drumul. Pe Cusu însă, l-a bătut și cum acesta era în sat om cu stare, de rușine a fost nenorocit cât a mai avut zile.

Alții au venit *cu plan hoțesc* de iau cerut brișca cu împrumut. Se topise zăpada și nu le mai mergea sania. Taica le-a dat-o până-n Târg și au plecat cu sania legată după brișcă. Fără știrea lor, “Taica” a trimis în urmă un călăreț să-i urmărească. Când au ajuns la Udriou (hotel de Târg) hoții au luat-o-nainte. Călărețul însă i-a oprit și le-a luat brișca-napoi.

Firea lui Gh. Neamțu

Informații de la Dascălu Popescu

Gheorghe Neamțu era darnic. Urmam la școală la oraș. Când îl întâlneam, îi sărutam mâna – eu, Noață. -- El scotea punga și ne dădea bani (câte-un franc) „Nareți bani și voi mă! Luați-vă covrigi!” Nu știu dacă-n sat mai erau doi-trei nași: el îi cununa și-i boteza pe toți. Finii trebuiau să aducă plocon de a doua zi de Crăciun și până-n „ziua ospătării”, care se ținea între Crăciun și Bobotează. Toți finii și nepoții aduceau plocon; un curcan, o curcă sau gâscă, 5-10 l țuică și vin, 10-12 pâini, limbă de porc și spetie, 1 cârnat trandafir, 1 kg. orez, o căpățână de zahăr. Când lua nașul ploconul, avea obicei de lăsa finului câte un litru de băutură și câte o pâine. Finii veneau dimineata; sărutau mâna nașului și nașii, care primeau ploconul. Nașul îi cinstea. „Na! Mai beai și tu mă!” – și le spunea în ce zi să vină la masă, la ospățare”.

Ziua de ospățare, era ca la pomană – Omul venea cu femeia. Avea nașu și lăutari. Punea mese de cele mari, cu scaune. Așternea paie pe sub picioare. Oalele fierbeau afară; friptura era la frigare; țuica se-nălzea cu zahăr. Începea masa de pe la 12 și ținea până seara târziu. Mâncau, jucau în curte, se-mbătau, petreceau până la miez de noapte. Nașu era mai iertător, a bătrână era cam iute.

Obiceiuri (informație Lucica)

La Crăciun finii aduceau daruri – plocoane nașului – în cele 3 zile. La Anul Nou, nașu dădea o masă-n cinstea finilor. Cu lăutari, cu masa-n curte, cu fân la picioare, cu țuică fiartă, cu vin, cu joc de scoteau cojoacele de pe ei: asta era cea mai frumoasă sărbătoare din copilăria mea. La noi la Iași, de *Crăciun* și de *Anul nou*, veneau lăutarii, și cântau Nașterea, o melodie specială – lăutarul cânta din gură cuvinte frumoase, evlavioase.

În Ajun, dimineata, veneau pițărâii: copiii încălțați cu tureci de dimie lucrați cu găitan negru, cu opinci cu nojițe, adică curele late de se dădeau de mai multe ori pe după picior, cu traista și colinda, un bastonaș de lemn de alun cu coajă crestată pe el în formă și ornamente variate,

făcute din cuțit: Coaja se scotea parțial și bastonul se afuma la lumânare, ca să se înnegrească lemnul pe unde îi era coaja luată. După afumare, se lua și coaja rămasă pe baston. Astfel rămâneau urme albe pe bastonul afumat. Fiecare părinte făcea mai multe colinzi pentru copii. Cu una din ele dădea în vacă, în ziua aceea, ca să fete vițelul breaz, precum colinda.

(inform. Stanca Bălășoiu)

Copiii care mergeau în pițărâi (nu se pomenea la noi niciodată cuvântul „colindători”) erau organizați în echipă de băieți mai mari (15-16 ani) cu un vătaf în frunte. Acești băieți mergeau în fruntea cetei, ei apărau copiii de câini; băteau în porți ca stăpâna să iasă să „primească”. În poartă, vătaful întreba pe copiii: (Ce-i aici copii?) Ceata răspundea în cor: (Dumnezău) – sau: Hă-hă, hăăă, aici e Dumnezău – ne dați ori nu ne dați! Erau câte 40-50 de copii în ceată. Ieșea gazda, primea în casă pe vătaf care spunea „mărilor”, o poezie – apoi gazda lua banița de colaci, mere, nuci și împărțea la copii. Gazda ședea în poartă dând drumul la copii ca la strungă, tot câte unul, ca s-apuce toți colaci. Șireții săreau gardul și mai luau odată.

Amintiri despre Crăciunul la Iași ale Stancăi Bălășoiu.

În Pițărâi, întâi la Nemțoaica ne duceam „Muica”. Cum ne vedea, arunca dintr-o troacă peste noi semințe amestecate: fasole, porumb, grâu și dovleac. Ne băga în casă și ne da să mâncăm dovleac turcesc, alb, copt. Fiecare copil căpăta bucata lui și trebuia s-o mănânce pitit după ușa, cu ochii închiși – ca să găsim cuibare de păsări, vara!

După ce ne-ntorceam din capu-satului, treceam iar pe la dânsa, de ne dădea colaci, vin și mere. Băieții mai mari se făceau irozii! Se umbla cu steaua de anul nou. Nu se cunoștea nici sorcova, nici capra. În noaptea de Anul Nou se făceau farmece și vrăji, cu grâu aruncat pe tăciuni.

Obiceiuri.

La Gorj am apucat ziua Moașei. În ziua de Sf Vasile, mama ne

trimetea pe noi, copii, cu plocon ca la naș, la moașă. Eu, moșită de muica, mă duceam la dânsa. Frații se duceau la Mirfuleasa (văduva lui Bădin), mamă țății Lenuța Pâinișoară.

Ploconul era format din: pâine, zahăr, vin, o pasăre, o spetie și cârnat afumat. Noi îl dam moașei: iar moașa ne ridica pe rând în grindă, ne pupa și ne dădea câte un covrig de pâine de casă în care înfigea un ban de aramă.

Veneau apoi și părinții, se făcea masă și se petrecea până seara.

(Filoreta)

Și la Corabia se făcea ziua moașei tot de Sf. Vasile. Se mergea cu ploconul de dimineață. Peste zi se „trăgea cu troaca”, se făcea haz mare.

(Lucica)

Se zice că cine moare în săptămâna patimilor, este om rău – cine în ziua de Paști, merge în Rai. La Corabia vorbea lumea, când a murit Mihail Albeanu, în ziua de Duminica Paștilor.

(Lucica, 1960)

La Iași, în Joia Mare, se făceau focuri noaptea prin curți în fața caselor, cu lemne de alun. Lângă foc se pune masa cu strachină, lingură și cană cu apă, de sufletele morților. Se împărțeau ulcele cu flori, căldărușe și viorele.

(Stanca)

Via lui Gheorghe de la Văcarea era pe araci (vecină cu a lui Ștefan Părăloiu). Mă duceam și eu la cules. Când era să sfinte soarele, Lița și cu Ștefan mă chemau și-mi dădeau câte un buștean să-l culeg pentru mine și să-l duc cu banița acasă. Un harac negru și unu alb – ai mai aleși – ca să aibă ei cei mai bun pe lumea cealaltă.

Via se săpa și se-ngropa iar primăvara se tăia. Neamuri de struguri erau în vie „Țâța oii” – dodoloacă cât aluna – și-o tămâioasă măruntă.

În către Rasova, se obișnuia de se făcea „*praznicu vii*”.

Acolo aveau pivnițe pe deal, cu 2 încăperi. Tot pe un deal cu Rasoveștii mai aveau și Tălpășeștii de la Cornești primiți. Erau bogați, tăiau 2 porci

de Crăciun. Îi afumau și slăninile făcute „sfâșii” le țineau pivniță la vie (ca să aibă ce mânca atunci când se lucra via și rămâneau mai multe zile pe deal).

Gheorghe Neamțu căra strugurii acasă la Iași în care, îmbrăcate anume în piele. Aducea numai de la Chicioara câte 2-3 care.

Strugurii se descărcau acasă în „coteț”. Aici se jucau cu picioarele. Cotețul era pus pe „movilă” (o postavă mare cu 4 urechi). Mustul se strecoară printr-o pânză de in răsucit. Se turna în butie, printr-o pâlnie zisă „lin”.

Tatăl mamei noastre, Mihail Albeanu, se trage din neamul lui Popa Matei din Albeni. S-a născut la 30 decembrie 1834, și a murit la 22 aprilie 1907, în ziua de Paști. Fusese crescut de sora lui, care era învățătoare la Cărbunești. Rămase orfan la vârsta de 6 ani, îl duce la școală la Craiova, unde este coleg și se împrietenește cu Teodor Aman. Acesta îl recomandă unei rude a sale, care-l ia băiat de prăvălie la vârsta de 12 ani; prăvălie de pânzeturi și stofe. Rămâne la acest negustor câțiva ani, până ce (mare de acum) bate niște clienți veniți cu nunta la târguială care, după ce desfăcuseră pe rând de trei ori toată marfa, urmau să plece fără să fi cumpărat nimic. Jupânul îl judecă pe Mihail și-l concediază. Dar Pleșa - tatăl lui Iancu Pleșa, - îl ia la prăvălia lui, folosindu-l la moșie ca om de încredere. El întovărășea transporturile de cereale care trebuia duse de la Craiova la Giurgiu (făcea pe drum 3 săptămâni). Venind odată de la drum era plin de păduchi. Bătrâna d-nă Pleșa, care era foarte bună cu toți băieții de prăvălie ai soțului ei, îl spală și-l curăță. Povestea cu uimire de moșiile atât de bogate de la Segarcea; „aici toți oamenii aveau oala cu lapte prins!” „De acolo se tăiau din pădure stejari așa de mari, de se putea întoarce căruța pe rădăcina lor!”

La 24 de ani Mihail Albeanu, devine arendaș pe cont propriu. Niciodată nu a avut tovarăși, nevoind să se certe cu prietenii.

Mihail Albeanu era la București, în vremea detronării lui Cuza. Fiind adversarul politicii acestui domnitor, el activă luând parte la lovitura de stat. Povestea că toată noaptea aceea au alergat ștafetele de la un

complotist la altul, ducând porunci sau mesagii. Aceste ştafete aveau câte o tablă în spate, pe care se scriau ordinele cu cretă.

(Amintiri mămica, auzite în copilărie)

Mihail se însură la 50 ani, cu Anastasia Săvulescu, de 18 ani. În timpul acela ei locuiau la Celei, având Balta Orlei în arendă. La Celei tot satul era numai bordei. Chiar şi Dobre Şapcă, fiul lui Popa Radu Şapcă de la Izlaz, locuia într-un bordei frumos ca o casă, cu gârlici şi 4 camere. În dreapta bordeiului, locuia Popa Dobre. În stânga locuia fiul lui, însurat cu o bucureşteancă. Numai clădirea în care locuiau familia Albeanu, era casă deadevărat. Mama îşi aminteşte de focurile ce se aprindeau pe acoperişurile bordeieelor, când era ea copil, la Ignat de Crăciun, când se pârlau porcii. La 1891, Albenii cumpără casa lui Manea la Corabia şi se mută la oraş. Cumpără moşia Brostăvăţul şi ridică aici toate acareturile, Albeanu a fost primul exploatator modern al aceluia pământ. La 1907, se dă foc conacului şi Mihail Albeanu, moare de inimă rea la vârsta de 73 ani.

ROMANIA

Comuna

Josi

Judetul

Gorj

EXTRAS DIN REGISTRUL STANCIILOR CIVILE PENTRU NASCUTI PE ANUL 1967

Nr. inmatriculare	DATA Inregistrarii (anul, luna si ziua)	ANUL, luna, ziua si ora naasterii	PRENUMELE sotii si corespondentei numele mamei	PRENUMELE numele, prenumele si denumirea		Vârsta	Locul naasterii, clad si denumirea de localitate peisajelor	ARATAREA ACTULUI de verificare a naasterii sau prezentarii, numele, prenumele si denumirea autoritatii	Evenuale inmatriculări sau obiectivități Inscris de somnare SEMNĂTURI
				PARINȚILOR					
6	1967 Iunie 25	1967 Iunie 24	Constantin Baltin mamei	Stefan Vasile mamei	Ionuța St. Vasile mamei	40	-	-	Severina

MENTIUNI ULTERIOARE

Se certifică exactitatea prezentaiei extras.

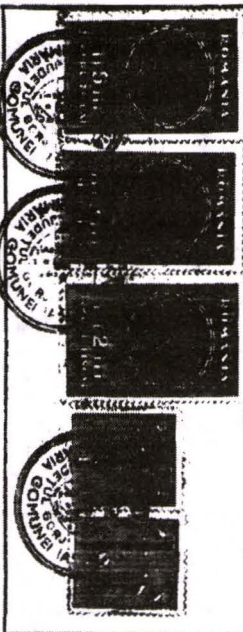
Data eliberării: 3. Iulie 1967.

Directorul AL. CIVILE,

Sofia St. 57.

Notar,

Severina

Forma 1/1
(Anul 42 din 1967)M. O. Imparatul (1967) 1000
Forma 1/1 A 6 (1967-1977)

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Nr. 6703

Serviciul Personalului
și al BugetuluiDⁿ *Const. Neamtu*

este

*Pensionar*la
Banca Națională a României.

Banca Națională a României

Director,

Șeful Serviciului,

București

14 Iulie 1948

ROMANIA

SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAȚII

Biroul Scrisori-Audiențe

Nr. 22920 din 13.07 1998

Domnului,

MISSIRLIU ALEXANDRU

București, str. Arcului nr. 7, et. 1, ap. 2, Sector 2

La cererea dv. înregistrată la nr. 22.454 din 06.07.1998, va comunicăm următoarele:

Într-un referat întocmit de fostele organe de securitate la 22.06.1982, se menționează că NEAMTU CONSTANTIN, născut la 24.05.1867 în com. Iasi, jud. Gorj, fost membru al Comitetului Executiv al P.N.L., deputat și senator în timpul guvernărilor acestui partid și presedinte al organizației P.N.L. - Brătianu din fostele județe Dolj și Gorj, "a fost arestat în cadrul operațiunilor din 16-16.06.44", în continuare "fiind pus la dispoziția D. 8, pentru cercetări".

Din documentele existente nu rezultă alte date privind arestarea, cercetarea și decesul celui în cauză.

MINISTERUL
REI, INDUSTRIEI, COMERCIULUI
DOMENIILOR

AGRICULTURII, INDUSTRIEI ȘI COMERCIULUI

No. 84497 4-MAI 1895

Domnule,

Am onoare a mi faca cunoscut ca, prin Inaltul
Decret Regal Nr. 2249 din 29 Aprilie a. c., ati fost
numit profesor cu titlu definitiv la catedra de com-
ptabilitate de la scoala comersala de gradul I din
Iasi, catedra pe care pana acum o ocupati cu
titlu provizoriu.

Orniti, Domnule, asigurarea esu-
ratiunii inele-

Ministru de Roborare

Seful Diviziei

Domnului

Constantin Neamtu profesor de comptabilitate
la scoala Comer. de gradul I din Iasi

H. 404 - Inregistrare Statului.

Necamul Necumtor se trege din
 satul Tasi - tată și fiul lui Gheorghe
 Necumtu'. Studiază școale de Comerț
 din Craiova - Căstigiind prin concurs
 burse lui Năsturel de la Acad. Ro-
 mână - absolvice Academia de
 Științe Comerciale de la Anvers (Belgi-
 a). A fost timp de 40 ani profesor la școala
 de Comerț din Craiova - Contabil și
 apoi director la Banca Națională Cra-
 iova - Apoi din Băncii "Comertului"
 Soc. Anonimă - fondată de el -

Sediul Băncii Comertului Craiova este
 apăs. arh. Mincu - Că din Tg. Jiu a
 arh. Iotu - Că a fost restaurată
 conform planșilor Monumentelor Istori-
 ce - Arhitect Theodor Horia -

Și restaurarea bisericii a fost făcu-
 tă de Const. Necumtu sub conducere
 a Monumentelor Ist. (Comisia)

Paris 16 Mai 1972

Celle Necumtu

NEAMUL NOSTRU

Familia NEAMȚU (1770-1970 - 7 generații)

Comuna IAȘI, județul GORJ

SPIȚĂ DE NEAM

